

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Перник, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ
Членове: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
НЕДА Н. ТАБАНДЖОВА
ЗАРКОВА

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
в присъствието на прокурора Дилян Ст. Деянов
като разгледа докладваното от КАЛИН К. БАТАЛСКИ Въззивно
административно наказателно дело № 20231700600072 по описа за 2023
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба от Е.М.М. чрез неговият защитник
адв. Б. М. против Решение № 1 от 20.01.2023 г., постановено по НАХД № 96/2022 г. на
Районен съд – Брезник, с което обвиняемият е признат за виновен по повдигнато обвинение
по чл. 316, пр.1 вр. чл.309 ал. 1, пр. 1 във вр. чл.26, ал. 1 от НК.

С посоченото решение обвиняемият В. Р. Г. е признат за виновен в това за това, че в
периода *** до *** на ГКПП - ***, при условията на продължавано престъпление по
смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, пред служители на ГКПП - ***, съзнателно се е ползвал от
неистински частни документи - Сертификати с лабораторни ID: ***, ID: *** и ID: *** от
СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършени изследвания за SARS coronavirus 2 RNA по
метода Real time PCR с отрицателни резултати, за да докаже пред служителите на ГКПП -
***, че има право да влезе на територията на Република България съгласно Заповед № РД-
01-50 от 26.01.2021 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, с което
създал впечатление в тях, че действително има такова право, и на които е придаден вид, че
са издадени от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София, когато от тях за самото съставяне не може
да се търси наказателна отговорност. На осн. чл. 78а от НК Г. е освободен от наказателна
отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лева.

В подадената жалба се развиват оплаквания, че така постановеното решение на Районен съд – гр. Брезник е неоснователно и противоречащо на закона. Излагат се твърдения, че неправилно първоинстанционният съд е приел наличието на умишъл у подсъдимия, като се възразява, че за да е извършил престъпление не е достатъчно Г. да е използвал неистински документи, но е необходимо и да е съзнавал, че те са такива. Сочи се, че в процесния период подсъдимият е правил многобройни изследвания в различни лаборатории в София, като единственото, което го е интересувало било резултата и в нито един момент Г. не се е интересувал от външната страна на удостоверенията. Заявява, че едва след запознаване с епикризата, назначена по досъдебното производство, Г. е узнал, че същите са неистински. Твърди се, че престъплението, за което Г. е привлечен като подсъдим е несъставомерно, тъй като не е доказано, че същият е действал при пряк умишъл. Развити са доводи, че предоставените по делото фотокопия от сертификатите не са документи по смисъла на закона, както и че няма предоставени доказателства, че същите са точни копия на оригиналите. Допълва се, че по делото не са събрани доказателства, удостоверяващи идентичността на предоставените фотокопия с оригиналните документи. Искане се отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което Г. да бъде признат за невинен.

Районна прокуратура – гр. Перник не е направила възражения срещу така подадената въззивна жалба.

Представителят на Окръжна прокуратура – гр. Перник в съдебно заседание пред настоящата инстанция заявява, че оспорва жалбата. Моли съда да потвърди решението на Районен съд гр. Брезник, с което Г. е признат за виновен за извършено от него престъпление по чл. 316, пр. 1 във вр. чл. 309, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Счита определеното от първата инстанция наказание за справедливо, правилно и законосъобразно.

В съдебното заседание пред въззивната инстанция обвиняемият не се е явил лично, вместо него се е явил неговият защитник адвокат Б. М.. Защитникът моли да бъде отменено решението на първоинстанционния съд, като твърди, че както по делото, така и в досъдебното производство не са събрани достатъчно доказателства, които да доказват, че деянието е извършено при пряк умишъл от страна на В.Г.. В хода на съдебните прения адвокат М. пледира подсъдимият да бъде оправдан. В условията на евентуалност пледира за налагане на наказание в минимален размер, като сочи смекчаващи вината на обвиняемия обстоятелства.

Пернишкият окръжен съд, след цялостна проверка на фактическия и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 от НПК и като съобрази релевираните във въззивната жалба оплаквания, доводите и възраженията на страните, намира жалбата за допустима, доколкото е предявена от надлежна страна в наказателния процес и в срока по чл. 319 НПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на обжалваното решение на Районен съд – Брезник, въззивният съд в настоящия си състав, констатира следното:

Производството пред Районен съд гр. Брезник е образувано въз основа на внесено от ТО – Брезник при Районна прокуратура гр. Перник на основание чл. 375 от НПК постановление, с което е направено предложение обвиняемият В. Р. Г. да бъде признат за виновен, като бъде освободен от наказателна отговорност за извършено престъпление по чл. 316, пр. 1, във вр. с чл. 309, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и на основание чл. 78а от НК да му се наложи административно наказание „глоба“.

Съдът е насрочил разпоредително заседание за обсъждане на въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК, след което разглеждането на делото е преминало по реда на особените правила, а именно по реда на Глава 28 НПК.

По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното решаване на делото. Доказателственият материал, събран в хода на съдебното следствие и този на досъдебното производство, проверен и приобщен от съда по реда на НПК е анализиран от първоинстанционния съд поотделно и в своята съвкупност. Пернишкият районен съд е приел фактическа обстановка, която изцяло се споделя от въззивния съд:

Обвиняемият В. Р. Г., с ЕГН:***** е роден на ***. в ***, българин е, български гражданин, женен, неосъждан, *** образование, пенсионер, с адрес в ***. Не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК.

Във връзка с ограничаване на разпространението на заболяването COVID-19, за периода от *** до *** с издадена от Министъра на здравеопазването заповед № РД-01-50/26.01.2021 г., с която била въведена забрана за влизане на територията на Република България. Със същата заповед са въведени изключения за категории лица, които могат да влизат в страната. Същите се допускат на територията на Република България при представен документ, показващ отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизането в страната изследване по метода на полимеразна верижна реакция за доказване на COVID-19, считани от датата на проведеното изследване, вписана в документа. Със заповедта е регламентирано и съдържанието на документа, а именно: документът, показващ отрицателен резултат, трябвало да съдържа имената на лицето съгласно документа за самоличност, с който пътува, данни за лабораторията, извършила изследването /наименование, адрес или други данни за контакт/, дата, на която е извършено изследването, изписани на латиница метод (PCR) и отрицателен резултат (Negative).

В периода от *** до *** обвиняемият В. Р. Г. неколкратно при извършена проверка на границата на Република България представял пред служителите на ГКПП – *** сертификати от извършени лабораторни изследвания, с които удостоверявал, че има право да навлиза на територията на страната, както следва:

На *** свидетелят И.Б.Б. бил на работа на ГКПП – ***. При извършена проверка на обвиняемия В. Р. Г., последният представил на Б. сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, за да докаже на свидетеля И.Б., че има право да влезе на територията на Република България, с което създал впечатление у него, че действително има такова право. След като приел сертификата с посочения по - горе лабораторен номер, И.Б. пуснал обвиняемия В. Р. Г. и същият влязъл на територията на

Република България.

На *** на работа на ГКПП – *** била свидетелката Н.И.Д.. Същата извършила проверка на обвиняемия В. Р. Г., като последният ѝ представил сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, за да докаже на свидетелката Д., че има право да влезе на територията на Република България, с което създал впечатление у нея, че действително има такова право. След като приела сертификата с посочения по - горе лабораторен номер, свидетелката Н. Д. пуснала обвиняемия В. Р. Г. и същият влязъл на територията на Република България.

На *** на работа на ГКПП - *** бил свидетелят И.Б.Б.. При извършване на проверка на обвиняемия В. Р. Г., същият му представил сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, за да докаже на свидетеля И.Б., че има право да влезе на територията на Република България, с което създал впечатление у него, че действително има такова право. След като приел сертификата с цитирания по - горе лабораторен номер, свидетелят И.Б. пуснал обвиняемия В. Р. Г. и същият влязъл на територията на Република България.

На *** свидетелят З.В.М. бил на работа на ГКПП – ***. При изпълнение на служебните си задължения извършил проверка на обвиняемия В. Р. Г., като последният представил на свидетеля З.М. сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, за да докаже на свидетеля З.М., че има право да влезе на територията на Република България, с което създал впечатление у него, че действително има такова право. След като приел сертификата с посочения по - горе лабораторен номер, свидетелят З.М. пуснал обвиняемия В. Р. Г. и същият влязъл на територията на Република България.

На *** на работа на ГКПП - *** бил свидетелят И.Б.Б.. При извършване на проверка на обвиняемия В. Р. Г., последният представил на свидетеля Б. сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, за да му докаже, че има право да влезе на територията на Република България, с което създал впечатление в него, че действително има такова право. След като приел сертификата с цитирания по - горе лабораторен номер, свидетелят И.Б. пуснал обвиняемия В. Р. Г. и същият влязъл на територията на Република България.

При извършена последваща проверка на документооборота било установено, че Сертификатите, представени от обвиняемия В. Р. Г. с лабораторни ID: ***, ID: *** и ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършени изследвания за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателни резултати са неистински такива. Същите не били издадени от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София.

Изложената фактическа обстановка бе изведена от настоящият състав на съда, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени и анализирани поотделно и в тяхната съвкупност като безпротиворечиви, допустими и относими към предмета на делото. Фактическите изводи на въззивният съд се извеждат въз основа на преценката на всички събрани в хода на наказателното производство гласни доказателствени средства, а именно – показанията на свидетелите Н.И.Д., А.Б.М., И.Б.Б., С.М.В., И.Е.Т. и З.В.М., както и писмените доказателства, а именно протокол за доброволно предаване от 05.04.2021 г., Сертификати с лабораторни ID: ***, ID: *** и ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършени изследвания за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателни резултати, писмо с изх. № *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София, справка за съдимост, протокол за извършена комплексна документно техническа - графическа експертиза, справка за пътувания на лице - български гражданин, както и от другите писмени документи по делото.

От изложената фактическа обстановка и анализа на събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност е видно, че с деянието си

подсъдимият В. Р. Г. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 316 пр.1 от НК във вр. с чл.309 ал.1 НК.

Касае се до съзнателно ползване от неистински частен документ, като от дееца за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност.

От обективна страна за периода от *** до *** на ГКПП - ***, при условията на продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, пред служители на ГКПП - ***, съзнателно се е ползвал от неистински частни документи - Сертификати с лабораторни ID: ***, ID: *** и ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София за извършени изследвания за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателни резултати, за да докаже пред служителите на ГКПП - ***, че има право да влезе на територията на Република България съгласно Заповед № РД-01-50 от 26.01.2021 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, с което създал впечатление в тях, че действително има такова право, и на които е придаден вид, че са издадени от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София.

От субективна страна съдът намира за безспорно, че деянието е извършено виновно п р и пряк умишъл. Подсъдимият е пълнолетно и вменяемо лице. Съзнавал е общественоопасния характер на деянието, съзнавал е общественоопасните последици, но въпреки това е искал и е целял тяхното настъпване. Г. е знаел, че представените от него пред българските гранични власти сертификати са неистински, но въпреки това съзнателно е използвал същите пред служителите на ГКПП – *** и въвеждайки ги в заблуждение, относно обстоятелството, че не е носител на вирусното заболяване „COVID-19“ и по отношение на него съществува правото свободно да влезе на българска територия.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението от страна на защитата на обвиняемия, че същият не е знаел, че използваните от него копия на документи са неистински. В. Г. е преминал границата на Република България пет пъти за периода от *** до ***, твърдейки, че за процесния период на същия са му правени много изследвания в различни лаборатории в столицата. Видно от писмо с изх. № *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София през 2021 г. не е било извършено нито едно изследване на В. Р. Г. за коронавирус SARS-CoV-2 в тази лаборатория. Формата на вината се извежда от фактите, такива, каквито са те по делото, поради което Пернишкият окръжен съд се солидаризира с извода на Районен съд - Брезник, че деянието е осъществено от субективна страна.

Настоящият състав приема за безспорно установено по делото, че при извършване на деянието обвиняемият е знаел, че използваните от него частни документи са неистински, но въпреки това си е служил с тях и е целял вредоносния резултат. Съдебната практика е категорична, че престъплението се осъществява при пряк умишъл, когато извършителят се насочва към причиняване на предвидените общественоопасни последици, при което целта е свързана с постигане на този резултат, включва се в съдържанието на вината и характеризира същата. Съдът определя вината като субективен елемент на престъплението, свързан с определено психическо състояние на дееца, отразяващо неговото субективно отношение към общественоопасния характер и общественоопасните последици в момента на извършване на престъплението, а не след това. При прекия умишъл деецът съзнава

общественоопасния характер на деянието, предвижда неговите общественоопасни последици и иска настъпването на тези последици. Интелектуалният момент на прекия умисъл предполага, че деецът предвижда сигурното или вероятното настъпване на престъпния резултат и съзнава, че конкретното негово поведение застрашава или уврежда обекта на посегателство. Волевият момент отразява конкретната воля на дееца – той иска, т.е. пряко цели настъпването на общественоопасните последици. При резултатните престъпления деецът трябва да цели пряко последиците, описани в състава на конкретното престъпление.

От писмо с изх. № *** на СМДЛ „РАМУС“ ООД гр.София става ясно, че приложените сертификати не са издадени от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София. В писмото е посочено, че формата на сертификатите, които се издават от тази лаборатория е различна, както и, че формата на печата и логото на лабораторията са различни от тези на представените от Г. документи, като с писмо № *** е предоставен образец на фирмен печат.

От заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебното производство комплексна документно техническа-графическа експертиза става ясно, че представените за изследване сертификати с лабораторни ID: ***, ID: *** и ID: ***, не представляват бланка на сертификат, издаван от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. София. Експертът е заключил, че подписите в процесните сертификати не са идентични с подписа на доц. д-р Р. М. Отражено е, че отпечатъците от елипсовидния печат в представените за изследване 3 броя копия на сертификати с лабораторни ID ***, ID: *** и ID: *** не са идентични с отпечатъците от печат, положен в долната част на писмо с изх. № *** по описа на СМДЛ „Рамус“ ООД.

Настоящия състав приема като причина за извършване на престъплението нежеланието на обвиняемия да се съобразява с установения в страната ред за влизане в пределите на Република България, както и безотговорното му отношение към мерките въведени от здравните власти в страната с оглед на пандемията от COVID-19.

Изпълнителното деяние по чл. 316 вр. чл. 309 ал. 1 от НК се изразява в това че дееца се ползва от неистински частен документ или преправен документ, от документ с невярно съдържание, когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност. Документите по принцип могат да бъдат както официални, така и частни. Те служат като средство за възбуждане или поддържане на заблуждение у лицата, които упражняват фактическа власт върху предмета на престъплението, относно основанието за предаването или изплащането му или конкретни обстоятелства посочени в него. Документът с невярно съдържание, неистинският или преправен документ се използва като средство за въвеждане, поддържане или използване за заблуждение у длъжностните или други лица. Следователно инкриминираният документ създава една привидност. Като е употребил понятието "документи", законодателят е имал предвид всички видове неистински, преправени или с невярно съдържание документи - както официалните по смисъла на чл.93, т.5 от НК, така и частните, доколкото по силата на нормативен акт могат да служат като основание за получаване на общественото имущество и без съдържанието им допълнително да е включено в други официални документа. В чл.93, т.6 от НК е посочено кой документ е неистински. По аргумент на противното основание следва, че истински документ е този, който представлява конкретно писмено изявление на лицето, което действително го е съставило.

Определението на понятието неистински документ, дадено в чл.93, т.6 от НК, не включва съдържанието на писменото изявление като елемент на този документ. Следователно дали документът е с вярно или с невярно съдържание е без значение за неговата неистинност. Лицето, което използва документа, носи наказателна отговорност по чл.316, ал.1 от НК, независимо от това дали може да се търси отговорност от съставителя му.

За състава на престъплението по чл.316, ал. 1 от НК е без значение кой е съставил неверния, неистинския или преправения документ. Последният може да бъде съставен както от дееца, така и от всяко друго лице. Както се вижда от текста на закона, за състава на това престъпление въпросът за авторството на неверния, неистинския или преправения документ е без всякаква правна стойност.

Същественото е че подсъдимият използва неистински документ, независимо дали в оригинал или като копие, който може да е бил съставен както от него, така и от всяко друго лице и щом като той е съзнавал, че документът е с невярно съдържание, неистински или преправен и въпреки това го е употребил, от това следва, че същият следва да отговаря по чл.316, ал.1 от НК.

Престъплението по чл.316 от НК е резултатно, като резултатът се изразява в узнаването за документа от лицата, на които той се представя, което условие в случая е изпълнено. Престъплението е възможно само при наличие на пряк умысел /в този смисъл е и решение №197 от 01.02.2019 г. по н.д. №792/2018 г. на ВКС, I н.о./.

За съставомерността на деянието по чл. 309 от НК от обективна страна е необходимо освен съставянето на неистински или преправянето на истински частен документ още и неговата употреба от дееца, за да докаже, че съществува или не съществува или че е прекратено или изменено някое право или задължение или някое правно отношение. Деянието ще бъде довършено, когато документът е употребен, т. е. когато е осъществена и втората съставка на двуактното престъпление. Употребата ще е налице с представянето на документа пред съответното длъжностно лице в държавен или обществен орган или пред частно лице, независимо дали в оригинал или като копие. Другата особеност на състава на чл.309 от НК, свързана с изпълнителното деяние е, че деецът може да извърши първия акт - съставянето на неистинския или преправянето на истински частен документ сам или чрез друго лице. Както при първата, така и при втората хипотеза той следва да носи отговорност като извършител /в този смисъл и Постановление №3 от 23.03.1982 г. по н.д. №12/81 г. на Пленума на ВС/.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира за правилна преценката на Районен съд гр. Брезник, с оглед на която подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 316, пр.1 от НК във вр. с чл. 309, ал. 1 от НК. Настоящата съдебна инстанция намира за правилна правната квалификация, дадена от прокурора за извършеното от подсъдимия деяние и възприета и от първоинстанционния съд. Окръжният съд намира, че фактическите констатации, направени от прокурора във внесеното предложение по реда на чл. 375 от НПК се потвърждават от всички събрани в хода на производството доказателства. Ето защо, съдът намери предложението на прокурора за освобождаване на подсъдимия В. Г. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 375 и сл. от НПК, във връзка с чл.78 а НК, за мотивирано и основателно. При това съдът съобрази и следното:

За да се приложи разпоредбата на чл.78а НК е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1/ деецът да е пълнолетно лице; 2/ за престъплението да се предвижда наказание "лишаване от свобода до три години или по - леко наказание (когато деянието е умишлено)

или наказание “лишаване от свобода” до пет години или по - леко наказание (когато деянието е непредпазливо); 3/ лицето да не е било осъждано за престъпление от общ характер; 4/ лицето да не е било освобождавано от наказателна отговорност по реда на раздел IV от глава 8 НК; 5/ причинените от деянието имуществени вреди да са възстановени.

В процесния казус, съдът установи наличието на всички необходими предпоставки за приложението на чл.78а от НК, а именно: обвиняемият е пълнолетно лице, същият е неосъждан. За деянието, в извършването на което бе признат за виновен обвиняемият, се предвижда наказание “лишаване от свобода” до две години. От извършването на деянието не са причинени имуществени вреди.

Водим от тези изводи, съдът намери, че са налице всички предпоставки на чл.78а от НК за освобождаване на подсъдимия Г. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „Глоба“ в размер на 1 000 лева.

С оглед на всичко изложено, настоящият състав намира, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, поради което не са налице основания за неговото изменение или отменяне.

При определяне размера на глобата съдът правилно се е съобразил с обществената опасност на деянието и на дееца. Касае се за лице с ниска степен на обществена опасност – няма данни за други противообществени прояви, а освен това обвиняемият има и сериозни здравословни проблеми. Правилна е и изводът на районния съд относно липсата на отегчаващи отговорността на обвиняемия обстоятелства.

Поради изложеното, съдът намери за справедливо определеното от Районен съд гр. Брезник наказание „глоба” в размер на 1000 лева на В. Г., който е минималния размер, предвиден в разпоредбата на чл.78а от НК. Съдът намира, че именно това по размер наказание в максимална степен ще спомогне за наказването на дееца и за възпирането му от извършване на такива престъпления за в бъдеще.

Водим от изложеното и на основание чл.334 от НПК, съдът

РЕШИ:

Потвърждава решение № 1/20.01.2023 г., постановено по АНД № 96/2022г. по описа на Районен съд – Брезник.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____